

Οι Λόξεις...

ΚΩΣΤΑΚΗ ΛΟΥΣΤΑ

«... Μου επέταξαν την σημαία εις τα μούτρα και μου είπαν :

«Πάρε και φάγε την, να χορπάσεις...»

Εγώ όμως που δεν τρώγω σημαίες αλλά τρώγω το φαγητό μου (ως τέκνον εκ της φύσεως φυσικόν) τους είπα :

Ποιός εξ υμών των αχιρείων πετά την σημαίαν εις το δάπεδον;

Ουδείς απεικρίθη, επειδή εφάνη πολύ χαμηλιά η λέξη δάπεδον, κι έσπευσαν όλοι να επανόρθώσουν την σημαία, ασφαλίζοντάς την εις την αντιπέραν γωνία...

...Εκεί είναι η θέση της, είπα κλαίγοντας...

Τότε όλοι μαζί δακρυσζόντες, είπαν εις διπλούν: «εκεί είναι...» — «εκεί είναι!...»

Όμως μια σημαία ως είναι η δική μας, τί θέλει εις την γωνίαν;

: Και εβγήκα εις το πύλευκόν της ημέρας το φως, και της έδωσα ένα ή δύο πινάγματα, να την απαλλάξω από τον κονιορτό του δαπέδου...

«Έτσι μπράβο» της είπα, και την ανέστειλα εις το ανηλότερον του εξώστη δια να εορτάσει την Παλιγγενεσίαν της 28ης του μηνός Οκτωβρίου ημέρα που, η Δόξα περπατώντας μονάχη, έπαυσις να είναι μονάχη, κάμνοντας συντροφίαν με την σημαία μας!

Έκτοτε,

και η σημαία και η Δόξα, επήραν οριστικώς διαζύγιον φεύγοντας η μία από το παράθυρον της άλλης, και στερούμεθα τώρα ημεις οι Έλληνοι, και τας δύο... Και σαν να μην έφτανε μόνον αυτό, ο φετεινός Οκτώβριος δεν είχε άλλο, γεγονός αξιότερον του ιδίου του '40, δια να είτωμεν :

«Μην κάμνιτε έτσι, θα σας βρούμε κάτι νέον, δια την Δόξαν, και την σημαία σας...»

Το νέον όμως της σημερινον, δεν είναι ούτε οι Δόξες, ούτε οι σημαίες...

Είναι

η πενιχρότης των αμοιβαίων ψευμάτων! Που φαίνεται να βαλιεύει το περισσότερον τις σημαίες, τις Δόξες, τις λόξεις, και τις α—Συμφωνίες...

! Και αφού επέρασεν η γιορτή και της έδωσα της σημαίας άλλα δύο οτινάγματα (χωρίς να ξιεύρω γιατί) την ετύλιξα ευλαβώς, γύρω από το κοντάρι, σημαδεύοντας με τον Σπασυρό Της εκείνο το χαμηλό ρόδινο σύννεφο...«

Κωστάκης Λούστας
(δεν εορτάζει...)

